

ROMANTIKA NA 3700 METARA

Ja sam fino odgojena djevojka. S dobrim njuhom. Već nakon deset minuta razgovora vidjeh kamo gospon srednjih godina smjera. Kanađanin. S francuskog govornog područja. Kroz tour Salar de Uyuni išli smo džipovima, dvije grupe od šest. Tri dana. Ja putujem sama. Gospon putuje sam. Jer njegova draga nema novaca. Naravno. Voli pričati. Čini se da je vidio svijeta. Šarmantan 50-godišnjak. Zanimljiv. Ko prožvakana knjiga.

Predivna, ledena noć ispred hotela od soli, usred ničega, mjesec i zvijezde na nebu, polupijani Argentinci raspravljaju o smislu života na klupici ispred hotela, veliki kaktusi oko hotela kao da drže stražu... Prilazi gospon, započinje razgovor, šutnja, pa pitanje: "Do you want to sleep with me? No sex, I just need company, I feel lonely...I have a big bed." Ljubazno se nasmiješim i pristojno odgovorim "No, thank you". Pozdravim pristojno za laku noć i odem u svoju sobu. Ništa mi više ne iznenađuje. Osim da baš nikad ne upadne neki dobri macan. Why oh why, oh my, I sigh...

Salar je predivan. Ogroman. Pod vodom. Ne razlikuje se nebo od zemlje, sve se reflektira. Do nas dopiru vijesti da su se tri džipa izgubila u salaru, jedan je nađen, dva se još vrte u toj bjelini. Sve izgleda isto. Ljudska tehnologija čini se ne funkcionira najbolje u tom okružju. Sva sreća pa mi imamo našeg Schumachera. Pablo mu je ime.

Početak putovanja: trodnevni tour iz San Pedra de Atacame za Boliviju, Salar de Uyuni

Laguna Blanca, Bolivija (Bijela laguna)

Laguna Verde, Bolivija (Zelena laguna)

Laguna Colorada, Bolivija (Crvena laguna)

Arbol de piedra (Kameno drvo), Bolivija

Salar de Uyuni, Bolivija

Isla del pescado, Bolivija

Hotel od soli, Bolivija, Salar de Uyuni

RUDARSKI ŽIVOT

Najveća atrakcija u Potosiju je posjet rudniku srebra, ukupno traje nekih 4 sata.

Čizme na noge, zaštitno odijelo, šljem na glavu. I lampicu na isti.

Hladno je. Usko. I mračno. Pripadam Grupi 11. Tako se zove naša grupa, grupa 11 (Grupo de once). Nešto kao Oceanovih 11, samo što smo mi spali na 9. I ostali bez Oceana. Rafael, Brazilac, u mojoj grupi, nosi u ruksaku koji su nam dali lišće koke za rudare, alkohol i moj fotić.

Hrabro ulazimo u rudnik. Sagni glavi. Zagazi u vodu. Bum, šljem mi spase glavu. Pa na sve četiri. Provuci se. Podigni se. Šljem mi spase glavu. Po stepenicama dolje. Šljem mi spase glavu. Pita vodič jesam dobro. Jesam, jesam, samo sam nespretna, kak mi vele doma, ja se i na zrak popiknem. Okrećem se. Šljem mi spase glavu. Nema Brazilca. Di je nestao? Ulovila ga klaustrofobija. Izašao van. S mojim fotićem. Peder. I neki Španjolac za njim. Kad ga uhvatim, ni tri šljema mu neće spasiti glavu.

U dubokim tminama rudnika srećemo drugu grupu. Bilo ih je 8. Šestero je odustalo.

Nalazimo se s rudarima. Nude 98-postotni alkohol pomiješan s vodom. Bolivijsku rakiju.

Rekoh, ne bi hvala, na poluprazan želudac. Nema. Moraš. Prvo prolij malo na pod za majku zemlju a onda u usta.

Jen, dva, tri.

Uf.

Brazilac mi platio ručak. Bijedna kompenzacija za izgubljene fotke.

Vesela ekipa se sprema u rudnik, Potosi, Bolivija

Nekih 4 sata poslije...umorni, promrzli, mokrih nogu...

RAVNO U RAZDJELJAK

Za ljeto u Boliviji nisam bila spremna.

Put od Potosija do Sucrea je predivan. Tri sata vožnje. Prekrasna priroda. S 4000 metara nadmorske visine se spusta na oko 3000. Sunce piči. Vrućina. Umirem u trenirki. Guram glavu kroz prozor busa. Odlete mi sunčane cvike. Ma glavno da ja imam vreću za spavanje da mi ne bi bilo zima.

Sucre je lijep grad bijelih fasada i simpatičnih drvenih balkončića, prepun crkava i manastira, parkova i odvjetničkih ureda. Jednako kao Potosi. Kamo god se okreneš natpis Abogado. Jedna cijela ulica. Pa druga. Pa red ljekarni. Pa još malo ljekarni. Pa još. Više ljekarni neg stanovnika.

Sucre - Potosi, noćni put. Penjemo se. Muvamo po zavojima među zelenim brežuljcima. Jedan brežuljak je doslovce nestao u oblaku. Hrabro kročimo prema njemu. Munje sijevaju. Izgledaju tako blizu i tako opako.

Bus je udoban. Valjda. Samo sto ja sjedim na kotaču i osjetim svaki kamenčić koji mu prođe "pod noge".

Ulazimo u oblak. Kiša se slije. Ne obična kiša. KIŠA. Otvor na krovu točno iznad mog sjedala. Naravno. Kad počinje nešto kapati. Pa malo jače, pa još malo jače. Magla i kiša su toliko jaki da se prst ne vidi pred nosom. Skidam zaštitnu plastiku sa sjedala i stavljam jednu na glavu. Uzimam plastiku i sa sjedala ispred mene i stavljam ju u krilo. Skupljam kišnicu.

Ajd dobro, ionako sam kratka s vodom.

Gledam kroz prozor. Sve bijelo. Ko zadnja tuka pitam čovjeka "Šta je to bijelo?" (A snijeg jebote.) Veli on: Snijeg. Svi zure kroz prozor. Snijeg, da. Tuko jedna.

Dokle god bus vozi povremeno špricanje kroz prozor se može tolerirati. Jest da je zima i da sam polumokra al nekako je to pod kontrolom.

Autobus staje. Hladna voda s krova mi se izlije ravno na glavu. U razdjeljak.

Znala sam da sam morala pomaknut crtu na stranu.

Bus kasni.

Izlazimo iz oblaka. Naš Schumacher, ne znam mu ime, nagazi gas i dovodi nas u Potosi sa samo 20-tak minuta zakašnjenja.

Još čupam srce iz pete.

MARŠAL

Knjige u Boliviji su tako jeftine. Naravno, sajam knjiga otkrih tek zadnji dan...5, 10, 15 kuna. Kupujem. Kupujem. Kupujem. Ponuda je manje više ista. Sve o Che Guevari, GG Marquez i Tajna. I Titova biografija.

Druckam se u busu. Kraj mene sjedi neki starček dobrano pod gasom. Smrdi na nešto između crnog vina i svježeg sira koji je previše stajao na suncu.

Tupiza. Biser južne Bolivije. Tako kažu. Rijeka, planine, konji. I miss karnevala. Lokalne puce koje cupkaju pred tročlanim žirijem, tinejđeri koji se gađaju vodenim balonima, posipavaju brašnom i špricaju pjenom za brijanje. Ništa novo. Svaki bolivijski grad je ratna zona. Teška artiljerija vodenih balona, napad iz zasjede, mokat do gaća. Ukratko. Društvo mi pravi Izraelka koja se lufta po Južnoj Americi već 7 mjeseci.

Dala otkaz i putuje.

Jedem neki kolač od mljevenog kukuruza i sira i krećem prema željezničkom kolodvoru. Odlučujem vlakom do granice s Argentinom. Vlak kasni sat vremena. Na bolivijskoj strani granice dva sata u redu na plus 30. Lagana šetnja do argentinske granice. Još dva sata. Ajmo u red. Muški na jednu stranu, žene na drugu. Argentinka ispred mene komentira: Eto ti primjer argentinskog mačizma. Čemu to, nitko ne zna. Ne pretražuju nas. Samo naše torbe. Dobrodošli u Argentinu.

Tupiza, izbor Miss karnevala, Bolivija

Bolivijsko – argentinska granica i višesatno čekanje

ARGENTINA

JEN, DVA, JEN, DVA

Nakon izgubljene polovice dana na granici uzimam prvi bus i navečer stižem u Jujuy. Dobar hostel. Ali vruće u tri čoška. Ogromni ventilator u sobi. Prolazim oprezno da mi se ne bi zapetljala kosa. Ipak je to čudo dugačko do guzice. Uzimam Amera i Argentinca pod ruku i krećemo u potragu za nekim mjestom za izaći.

Petak navečer. Grad prazan. Slučajne prolaznike pitamo za neki smjer al ni oni sami se ne mogu dogovoriti. Navodno postoji neki birc tamo preko rijeke. Ko ekspedicija u potrazi za blagom. Stupamo po cesti. Pogled lijevo. Ništa. Pogled desno. Još manje. Ne, ne, čekaj...stol...stolica...Jedno veliko, molim. Fino hladno.

Jujuy je dobra baza za posjet okolnim selima koja su simpatična svako na svoj način a priroda je očaravajuća...

Lokalnim busom do San Antonia. Centralni trg. Park zapravo. Čujemo dječje vriskanje i prskanje vode. Opa, pa ovo mjestašce ima na svom trgu bazen. Sa blatnjavom vodom. Preusmjerili su potok i izgradili bazen usred trga. Pokraj palme. Ljudi donose stolice i klopku. Svi su valjda na trgu. Pivo, kobase, i...vodeni baloni. Paljba je počela. Vrijeme je karnevala. Iz bitke izlazim lakše ozlijeđena.

Yala. Kažu lijepo mjesto, lijepa priroda, zeleno i mirno. Stižemo Amer i ja u neki hostel. Hipijevska furka. Kiša ko iz kabla. Neka, pričekat ćemo sunce. Čekamo mi Godota...

Moj Amer kaže da bi mogli probati kaučsrfing. Netko ti besplatno da da prespavaš kod njega. Kaučsrfing. Je, bejbi. Kontaktira on nekog Kukua. Kad ispadne da naš Kuku radi u hostelu u kojem smo a živi u mjestašcu do. 5 kilometara dalje.

Sve mi dogovorili. Uzimamo zadnji bus i krećemo u Lozano. Ajoj. Ajoooj.

Jedva nalazimo kuću od Kukua.

U kući je navodno jedan par sa šatorom. Našli mi šator ali ne i par. Vjerojatno su zbrisali čim su došli. Kuku kaže da možemo prespavati u šatoru. On će doći kasnije.

Dovlačimo šator na beton. Bube i vlažne deke. Ok, praviti ćemo se da nismo našli šator i prespavat u kući. Ulazimo u sobu. Atomska.

Zmazana odjeća posvuda. Bube plaze po svemu. Razbacana hrana za mačke, razbucano smeće. Prokleti hipi.

Prošla je ponoć već. Izbjegavamo bandu pasa na cesti i mrkog konja i dolazimo do glavne ceste. Pobježe pred nosom zadnji bus. Ruksak na pleća i 5 kilometara natrag u Yalu po mrklom mraku.

Vučem se ko kornjača. Jebote što bole leda...Ma jesam morala kupit sve one knjige u Boliviji.

Purmamarca, sjeverna Argentina

Miamara, sjeverna Argentina

Tilcara, sjeverna Argentina

RAMBO

Salta la linda. Ma stvarno je prekrasan grad. Lijepo uređen. Simpatičan. Čist. Zelen. I kiša. Tri dana. Neka. Čitam ja svoje knjige iz Bolivije.

Dobar hostel. Igram biljar s Meksikancem. Fotograf. Razveo se i krenuo na put. Putuje već 15 godina. I baš mu se sviđa Salta. Fotografira i svira gitaru. Ne ide mu loše.

Englez. Visok. Crna kosa. Plave oči. Podsjeća na onog glumca iz Pravde za sve. Njami. Jebat ga. Uхватih ga u vrućem klinču s tipom koji radi u hostelu.

Argentinac. Iz Buenos Airesa. Nos do neba. Porteño. Smije se mom glasu koji je jadan hrapav i bolestan još od one hladne pive u Boliviji. Smije se mom naglasku. Misli da je simpatičan. Kaže da bi me jako htio poljubiti.

Nijemac. On bi na biciklu do La Paza po njihovim drndavim cestama u jeku kišne sezone. Sretno mu bilo.

Nedjelja. Autobusna stanica. Hoću kupit kartu za Čile u čileanskoj agenciji. Samo jedan ured nije otvoren. Pogodite koji.

Ponedjeljak. 6 ujutro. Puna nade krećem sa svim svojim stvarima na autobusnu stanicu. Dobro jutro, kako ste, imal' koja karta za danas ujutro za Čile? Imate sreće gospodična, jedan je putnik upravo odustao. Odlično. Ulazim u bus. Smještena usred košarkaške ekipe. Kažu, jedan njihov ne putuje. Ajd fino. Zato ja putujem umjesto njega.

Naporni su ti Argentinci. Nude mi tečaj umjetnog disanja. U paru jelte. I, kako ti se sviđa Argentina? Lijepo je. I kak ti se sviđa hrana? Dobra. Meso? Ne jedem. Prestali razgovarat sa mnom.

Čileanska granica. Prošlo bezbolno. Kad ugledam ja svog Amera iz Jujuya tamo. Stopiro čovjek. Uvalio se nekoj kamiondžiji koji ga vozi sve do Perua. Veli, stopirat će sve do SAD-a.

Čile. Calama. Žena pokraj mene u busu gleda tužno u svoj novčanik. Dijete gladno a ona nema čileanskih para. Argentinske pesose nitko joj neće primit. Točno znam kako se osjeća. Pitam jel da kupim nešto djetetu za pojest. Veli ona hvala puno, može jedan čipi čips i bocu vode. Šta ne bi moglo.

Košarkaška ekipa izlazi iz busa. Navukli mi dres preko glave i slikaju se sa mnom ispred busa. Ljudi gledaju. Slavna sam. Jupi jej.

Čile. Doma. Oprat veš. Naspavat se ko čovjek. Ok, dva dana odmora je dosta. Slažem ruksak. Destinacija: Peru.

Salta, Argentina

PERU

BIG BROTHER / FROG SHAKE

Iz Argentine u Čile, 48 sati doma i ne da mi crv u guzici mira. Njemu se sprdnuo u Peru. To što mi putovnica ističe za tri tjedna nije bitno.

Potegla do Arequipe. Ništa se nije promijenilo u dvije godine. I dalje je simpatična a hrana fina i jeftina. Ma da nemaju ništa drugo, došla bi u Peru samo se najest ko čovjek. Najbolja

hrana.

Uzeh najbolju/najskuplju kompaniju (tako bar kažu) samo jer mi je vrijeme polaska odgovaralo. U red za bus. Pretres torbe. Kamera na stalku na ulazu u bus. Nasmiješi se. Sjednem na svoje mjesto. Evo snimatelja opet. Od sjedala do sjedala. Za nasu sigurnost.

U Arequipi me dočekao moj Amer. Rezerviro mi sobu. A onda na karting. Ajd.

Tržnica. Dobra klopa. Jeftina. Voće s jedne strane, crijeva s druge. I u čošku žena koja radi žablji frape. Akvarij sa žabicama. Ma vidi što su slatke. Uzme jednu, udari par puta po stolu. Umre jadna žaba. Jednim potezom skine joj kožu i ubaci u lonček s vodom. Kuhana za par minuta. Ubaci ju u mikser skupa s vodom, pa malo pivskog kvasca, pa malo nekog soka, pa opet neki prah. Da ne znaš da je žaba unutra reko bi da je čokoladni napitak. Onako, malo žabljasti.

Za snažno tijelo i dobro pamćenje.

Jugo de rana (žablji sok), Arequipa, Peru

I GAVRAN REČE...

Oćem ja u kanjon Colcu. Nisam bila tu prošli put pa bi bio red. Trekking tri dana. Bez vodiča. Dva Amera i ja. More. Bumo trekirali. Prvo do seoceta Chivay prespavat noć. Užasna zima. Ne sklopih oka. Cijelu noć. Krećemo u 7 ujutro. Jedan Amer nosi u svom ruksaku neke moje stvari.

Odveo nas bus da pogledamo kondore. Piknik iznad kanjona i put pod noge. Nakon 4 sata stižemo u malo seoce na drugoj strani kanjona.

Kućice u cvijeću. Natpis: Topla voda, hladno pivo. Naravno. Tuš funkcionira na solarne ploče. A nama oblačno i kiša. I odrezak od alpake za večeru. Bljak. Nisam u formi, trebam odmora, prespavat ću u kućici u cvijeću. Amer s mojom robom piči dalje. To da ima moju odjeću sjetih se naravno tek kasnije. Odu moje čiste gaće i čarape.

Drugi dan do oaze. Turističko mjesto. Bungalovi od bambusa i bazeni. Neka. Treba mi odmora. Kasno smo krenuli. Utrka s mrakom. Stvarno smo super opremljeni za trekking. Nit lampe nit kabanice za kišno razdoblje a nit pravih cipela. Jurcam nizbrdo po stazi ko koza i mislim si: Jel imam osiguranje il mi je isteklo. Amer nema. Šta bi.

Oaza. Skoro pa mrkli mrak. Ravno u bazen. Eto, dvije budale se kupaju u mrklom mraku u oazi usred kanjona.

Velika rijeka s jedne strane, šum potočića na tri metra od bungalova i kiša. Nevjerojatna artiljerija vodenih zvukova. Taman za spavat. I probudit se vlažan. Skupa s odjećom. Uzimam vestu i pričvrstim ju špangicom oko guzice da mi glumi suknju. Nastavljam tako.

Pet sati uzbrdo. Granulo sunce. Sve mokro od sinoć se isparava. Vrijeme za popizdit. Jebeš kanjon. Vadite me odavde! Žurimo prema selu da uzmemo zadnji bus i ko krepane kokoši stižemo do busa pred sam polazak. I još ugrabimo zadnje karte. Brojevi 45 i 46. Zadnji red. Ajme majko. 6 sati po drumskom putu do Arequipe. Izbit će mi bubrege. Hrana samo sto ne izađe iz usta u obliku vodoskoka. Ovo nije bila vožnja. Ovo je bilo cipelarenje.

Probudili se bolesnjikavi.

Kondor u kanjonu Colca, Peru

Arequipa, Peru

Kanjon Colca, Peru

Oaza u kanjonu Colca, Peru

Kanjon Colca, Peru

GREEN GO

Budući da je u Južnoj Americi sve udaljeno, htio ne-htio provedeš puno vremena u busu putujući od jednog mjesta do drugog.

Moja dva Amera i ja u prepunom lokalnom busu. Želimo se iskrcati. Viču lokalci: Pustite turiste da izađu! Nema odjeka. Vidim ja, ak neće oni, a onda ću ja: pustite gringose da izađu! Salva smijeha u busu. Dobro je, simpatični smo im. Puštaju nas svi osim jedne pijane bakice koja se nakandrčila na vrata i ne da te ne da.

Skipali se s busa. Svi nam mašu i smiju se. Počinjemo hodati po putu. Bus po istom putu za nama i prešiša nas. Blesavi turisti. Skipali se prerano.

Točnost nije odlika ovdje a pogotovo sto se tiče prijevoza. Opet bus, drugi kat, panoramski pogled. I muhe koje se razmilile po unutrašnjosti. Čovjek do mene mlati novinama oko sebe, dijete plače a žena uopće ne obraća pažnju. Ni na njega ni na ostale. Potpuno bez obzira sjedne sa svojom debelom guzicom meni u krilo, pa cupne na svoje sjedalo. Dijete i dalje vrišti. Nikog nije briga. Glava mi puca. Od djeteta il visine, ne bih znala. Stižemo u Puno. Koji ružan grad.

Na brodić pa do plutajućih umjetnih otoka od trske na jezeru Titicaca. Lokalni muzičar odsviro svoju pjesmu dobrodošlice i pružio ruku za napojnicu. Pola sata vožnje do prvog otočića. Lokalci nas dočekuju pjesmom. Osjećam se užasno. Ko neki uljez u loše režiranoj predstavi. Mali otočić, par kuća, s velikim natpisom "Dobrodošli". Vodič nam objašnjava o jezeru i dobacuje glupave i predvidljive šale o bolivijskoj strani jezera.

Žena po imenu Margarita vodi me u svoju kuću. Oblači me u tipičnu odjeću i slika se sa mnom. Ili ja s njom, kako god. Kasnije se osjećam dužnom i kupujem neki suvenir.

Na drugi otok. Taj ima i restoran i štandove sa suvenirima. Iskomercijalizirano do kraja. Odvratno turistički. Cijeli izlet mi ostavio neki nelagodan osjećaj. Pičim ja za Boliviju. Idem kupit knjige.

Puno, peruanska strana jezera Titicaca

Plutajući otoci Uros, jezero Titicaca, Peru

FRIZERAJ

Žena u tipičnoj obleki, šareni pulover, kričava suknja, šeširić, cofleki u pletenicama. Amer bi se sliko. Žena pruža ruku: Propina (napojnica). Nema sitno. Dam joj jedan sol.

Dalje na putu druga bakica. Amer bi se sliko. Daj jedan sol opet. Jebem ti naslikavanje s lokalnim gospojama. Nema više.

Već tri tjedna ne mogu raščesljati kosu. Predugačka. Do dupeta. Zapetljala se. Odlazim u frizeraj. Tušnu mi u ruke katalog s frizurama. Iz osamdesetih. Evo na, Heather Locklear iz razdoblja Dinastije. Samo odrezati molim lijepo. Ništa ti ne brini, napraviti ću ja tebi finu frizuricu. Plava kosa, šiške. Izlazim iz frizeraja: Kelly iz Beverly Hillsa, sezona prva. Iza ugla razbarušim kosu. Di mi je Dylan?

S dva Argentinca na ručak. U restoranu hrvatska zastava. Ni ne znaju da je hrvatska. I ne, u Hrvatskoj ne govorimo engleski. I ne, nemamo kose oči.

Zakasnila na zadnji bus za Copacabanu, na bolivijskoj strani jezera Titicaca. Vele, možeš lokalnim al ćeš presjedat nekoliko puta. Nema frke.

Lovim na cesti zadnji bus. Stižemo do sela. Plaćam tipu da me triciklom otpelja do trga. Dalje uzimam taksi. Prošlo je 6 popodne. Kažu, zatvara se granica. Izlazim iz Perua. Dolazim na bolivijsku stranu. Svi se već spremaju doma, al molim lijepo, daj me pustite u vašu zemlju. Malo upucavanja od strane carinskih službenika koji se ščuđavaju kako putujem sama i "Sretan put".

Opet taksi i napokon stižem.

Upoznajem Čileance koji su pred internet cafeom i govornicom. Pokušavaju uspostaviti kontakt nakon potresa. Bez rezultata.

Nastavljam za La Paz.

Prelazak jezera Titicaca

La Paz, Bolivija

BOLIVIJA 2

HASTA LA VICTORIA SIEMPRE

Jednom Ameru su ukrali ruksak.

Do La Paza iz Copacabane busom. U jednom trenutku preko jezera Titicace idemo brodićem. Autobus posebno, putnici posebno. Zašto ne zaradit koji boliviano vise. Švicarac zabrinuto gleda prema busu. Ostavio ruksak unutra.

Nastavljamo put. Kiša lijeva ko iz kabla. Predgrađe La Paza je u polupotopnom stanju. Na ulazu u grad veliki spomenik Che-u napravljen od žica, matica, autodijelova, čega već.

La Paz. Arhitektura čušpajz. Promet kaos. Izlazim iz busa i hodam prema hostelu. Vidim neka cura plava hoda iza mene. Zaustavim se i pitam ja nju da jel ide možda u hostel taj i taj. Veli ona, traži neki, idemo skupa. Može. Poljakinja. Prva koju upoznah na putu. Pita ona mene da jel mi kažu ostali turisti da sam ja jedina osoba iz Hrvatske koju su upoznali na putu. Velim jep. Njoj isto. A jebat ga. Nemamo mi para pa da se luftamo po Južnoj Americi po šest mjeseci do godinu dana ko svi oni Francuzi, Ameri i Australci koje upoznaš na putu. Ujedinjujemo slavenske snage i dolazimo u hostel. Gringo zona. Američko-kanadsko-australske snage. Hm. Preferiram raznovrsnije društvo al štaš sad.

U grad. Na kavicu.

Navečer besplatno pivo u hostelu. Australci uspješno brane naslov najvećih pijandura. Sudjelujemo u kvizu. Tri pitanja. Nabroji glumce koji su glumili u bar dvije trilogije. Dabome. Matt Damon (Bourne, Oceanovih 11,12,13), Sly (Rambo, Rocky). Dobro je, naša

grupa je zadnja. Dva Australca, Poljakinja i ja.
Drugo pitanje, smrti poznatih osoba, način i godina. Ne ide nam baš.
Zadnje pitanje, stihovi pjesama, grupa i pjesma. Sve na engleskom. Koja diskriminacija.
Završavamo na trećem mjestu. Veselje za stolom.

Na spavanac. Soba s osam kreveta. Jedan Amer se non stop vrti. Te unutra te van, te bi gori te bi doli. Upada u sobu drugi Amer. Jesu oni u dobrom hostelu? Prvi Amer ušuška drugog u krevet. Natakne mu slušalice na uši: na, slušaj muziku i budi dobar.

Poljakinja mi priča kako putuje već tri mjeseca. Ima stanku između projekata. Službena verzija za obitelj je da uči španjolski u Buenos Airesu. Zapravo putuje od Argentine do Kolumbije.

I ona je ostavila ruksak u busu dok je prelazila brodićem Titicacu. Nestale joj naočale, mobitel i odjeća.

Još uvijek ne nađoh di prodaju knjige na cesti.

KOKAIN

Otišla Poljakinja, došla Kanađanka. Posjet u muzej Koke. U hostelu na zadnjem katu birc, pivo i dva naporna Australca za stolom. Vele, ajmo u grad. A dobro, može, nije da imamo šta za radit. Ponedjeljak. Sve zatvoreno. Ulazimo u taksi / kombi, kružimo po gradu, muzika trešti. Privatni kombi parti. I city tour u jednom.

Stajemo nasred ceste. Prošla ponoć. Grupa turista na cesti pokraj taksija, vele oni znamo mi jedno mjesto gdje stranci vole ići. Ajde. Dočekuje nas muškarac srednjih godina i diže rešetku i ajmo brzo unutra. Neka diskoteka. Rešetka se zatvara za nama.

Sjedamo za stol. Frajer se približava s pitanjem gram ili gram i pol. Deset puta po gram. Paketići i slamke stižu na stol. Dečki vade osobne i kreditne kartice. U pozadini svira Eric Clapton Cocain. Kako prigodno.

Kanađanka i ja ubrzo napuštamo mjesto događaja.

S Amerom drugi dan na ruševine Tiwanaku nedaleko La Paza. Nakon obilaska dočekuje nas natpis Dođite uskoro. Nekako sumnjamo. U seocetu u blizini ručamo u malom obiteljskom restoranu. Dobra podloga za pivo u hostelu i partiju pokera.

ŠTRAJK

Bolivijski autoprijevoznici štrajkaju. Zapeli smo u La Pazu. Ljudi koji hvataju avion zabrinuti. Ni vrijeme nam ne ide na ruku. Lijeva ko iz kabla. Al se složila dobra ekipa u hostelu. Svaki dan visimo u bircu na zadnjem katu, kartamo, igramo playstation, tjeramo zajebanciju. A ja uredno slušam lokalni radio i odlazim na kolodvor pitat šta ima novog. Ništa.

Za doručkom, uz kavicu i palačinke, glavna tema razgovora je Route 36. Ilti coke-bar. Onaj iz Crtice prije. Za koji treba pitati vozače taksija. Jer navodno stalno mijenja lokaciju. Čini se da je dobar dio hostela otkrio njegovu trenutačnu i potrošio vremena i para u njemu. Engleskinja sjedi za stolom. Nakon burne noći, kokaina i speeda, ne može spavati.

Za stolom i neki stari hippy, nekih 50-tak godina. Tužan jer mu nitko nije rekao da se ide u

coke-bar. I on bi. Zapravo njuška po La Pazu tražeći neko dobro mjesto. Jedan gram, 20 dolara.

U međuvremenu priča svoje lovačke priče. Kratak pregled od južnoameričkih do tajlandskih zatvora.

Dvije mlade Kanadanke su se odlučile tetovirati u La Pazu. Jeftino. Obje se vratile sa šarenim leptirima na trbuhu. Jedna hoda normalno. Druga je natečena i jauče. Ne izgleda dobro. Mladost-ludost.

MOMMA I'M COMING HOME

Opet se movam ja po autobusnom kolodvoru La Paza. U međuvremenu gledam čileanske vijesti i posljedice potresa od 8.8. Pokušavam stupit u kontakt s prijateljem u Concepcionu, ali ništa od toga.

Na kolodvoru prilazi mi jedna žena i potihom pita da jel tražim bus za Čile možda. Rekoh, je, tražim bus direkt za Aricu, najsjeverniji grad Čilea. Žena veli, mi kao štrajkamo al sutra ujutro će jedan bus krenuti odavde, i ugura me u ured. Naplati mi kartu i potihom kaže: sutra u 6:30 budi ovdje na kolodvoru. Otvara vrata ureda, pogled lijevo, pogled desno, i ajmo brzo van, čao.

S teškom mukom se budim ujutro, ruksak na leđa i krećemo.

Sranje na granici. Čileanci su vrlo striktni što se tiče unošenja voća i povrća u zemlju, i stoput ponovili u busu da nikakvo svježe voće ne može ući u zemlju. Al neka, našla se neka gospođa koja ne da svoju jabuku. Ne da i ne da. Dobro je. Samo sat vremena navlačenja na granici zbog jabuke.

Čile. Prošli smo pola. Još samo 10 sati drugim busom do Antofagaste. Kava. Tuširanac. I u krevet. Zasluženi odmor nakon ukupno šest tjedana puta.

Bolivijsko-čileanska granica

Antofagasta, Čile

Antofagasta, Čile